

Bắt đầu từ lúc cô đến đây, anh đã không còn chạm vào Quỳnh nữa. Cũng có mấy lần Quỳnh đòi hỏi, nhưng anh đều bảo rằng mình mệt. Cái cảm giác mà vợ mình là một người, mẹ của con mình lại là một người khác... nó khó chịu vô cùng. Anh không hiểu tại sao đàn ông sau khi đã có gia đình vẫn còn đi ngoại tình? Là họ yêu vợ mình không đủ sâu sắc hay họ muốn thử cảm giác cùng một lúc được ngủ với những người phụ nữ khác nhau, để có những khoái cảm khác nhau? Anh cảm thấy, làm như vậy cứ như là một con thú giống đực, suốt ngày chỉ biết đến sinh sản. Dù vậy, anh vẫn không thể dùng cảm nhận của riêng mình mà áp đặt lên người khác.

Anh cũng không hiểu tại sao chính vợ anh lại phải ép anh đến bước đường này. Lúc hai vợ chồng đi khám sức khỏe, khi biết tin cô không thể có con. Anh nghĩ rằng cô sẽ buồn lắm, nhưng không, cô lạc quan hơn anh tưởng. Còn giục anh đi làm thụ tinh nhân tạo. Đến phương pháp cuối cùng cũng thất bại, cô lại muốn anh có con với người phụ nữ khác. Mặc dù anh chưa từng quan tâm đến chuyện con nuôi hay con ruột, anh đã từng nói với cô rằng: chỉ cần chúng ta đến cô nhi viện xin nhận nuôi một đứa trẻ, rồi thật tâm yêu thương chăm sóc nó. Anh tin chắc rằng nó sẽ xem chúng ta như ba mẹ ruột. Nhưng cô cứ nhất định nói phải là con ruột của anh.

Cô ấy không yêu anh hay vì cô ấy quá cao thượng? Anh không dám khẳng định. Đột nhiên, anh có một cảm giác thất vọng khó hiểu.

Đối diện với một đồng suy nghĩ ngổn ngang trong đầu. Anh theo thói quen lấy ra một điều thuốc, định châm lửa. Thuốc lá, có hại cho sức khỏe nhưng lại tốt cho tinh thần, khiến anh có thể bình tâm. Nhưng có một giọng nói êm dịu, nhỏ nhỏ trong đêm khiến anh thức tỉnh

“Anh Đăng, nếu anh muốn hút thuốc thì ra ngoài được không? Lỡ tôi có thai...sẽ không tốt cho em bé”

Anh không ngờ rằng, giọng nói của cô trong đêm lại dễ nghe đến vậy. Vậy mà bao lâu nay cô cứ im lặng như một người câm. Thậm chí lúc đau đớn nhất, cô cũng cắn chặt môi mình. Không bật ra dù chỉ nửa tiếng. Anh nhét điều thuốc vào lại trong bao. Anh quên mất, mình đang ở trong phòng của cô. Đôi khi người hút không có bệnh nhưng người mang bệnh lại là người hít phải khói thuốc.

Thấy anh không về, cô đánh liều hỏi một câu “Anh không về sao?” Sau đó, cô nhận ra mình sai rồi, mình không nên hỏi anh như vậy.

Anh không trả lời cô, đột nhiên anh lại nhớ đến lời của Quỳnh.

Anh từng hỏi Quỳnh, lỡ cô làm vậy rồi mất chồng thì phải làm sao? Còn chưa tính đến chuyện đứa bé là con ruột của cô gái đó thì sau này sẽ có rất nhiều chuyện dây dưa.

Quỳnh bật cười, kể lại nguyên nhân vì sao An chịu làm người sinh hộ “Em nói cho chồng nghe, nhà An nghèo lắm. Nhưng cô ta lại đua đòi, đam mê hàng hiệu. Thiếu nợ người ta tới

200 triệu, nên mới phải làm người sinh hộ. Chờ cô ta sinh con xong, em cho cô ta 100 triệu nữa để cô ta mua một cái túi xách hàng hiệu là cô ta sẽ không bén mảng đến gia đình chúng ta nữa đâu”

Một người mẹ, lại coi con mình không bằng một chiếc túi xách. Anh thật sự rất ghét người phụ nữ này.

Nhưng mà... Suốt nửa tháng sống chung, anh lại cảm thấy cô không giống như những lời Quỳnh kể. Cô cứ như một hồn ma trong căn nhà này, hạn chế tiếp xúc với mọi người ở mức tối đa. Ban ngày cũng khóa chặt cửa phòng, cơm cũng mang về phòng ăn, ăn xong rồi lặng lẽ xuống bếp rửa sạch chén đĩa của mình. Chỉ khi đến tối, cô mới không khóa cửa phòng chờ anh. Người mà anh đang thấy và người mà Quỳnh kể là cùng một người sao?

Vô thức, anh bật ra một câu hỏi “Tại sao cô lại sinh con cho người khác”

An dù đang mệt rã rời, cô rất muốn ngủ, nhưng lại nghe rất rõ câu hỏi của anh.

Cô nhẹ giọng đáp “Tôi cần tiền”

Là vì tiền, hình như Quỳnh của anh nói thật.

Suýt này thì anh đã bị nét hiền lành mấy ngày nay này của cô lừa rồi.

Anh cười, chỉ là nụ cười có một chút mỉa mai “Tiền quan trọng lắm sao? Vì tiền mà cái gì cũng có thể làm được?”

Lại là câu hỏi này, có vẻ như những người có tiền như anh thì không hiểu được tầm quan trọng của những đồng tiền vô tri vô giác nhỉ? Cũng phải thôi, anh làm sao hiểu được cái cảm giác trong nhà không còn một đồng nào. Cũng làm sao hiểu được sức mạnh to lớn của đồng tiền. Còn tiền thì còn sống, hết tiền thì kết thúc sinh mạng tại đây. Mẹ của cô là một minh chứng.

Hôm nay, cô đã đủ mệt mỏi rồi. Cô bị mẹ đuổi, bị người đang thuê cô khinh khi.

Cô trả lời anh “Tiền, quan trọng chứ anh. Nó còn quan trọng hơn cả danh dự và nhân phẩm của tôi nữa. Tôi sẽ làm bất cứ nghề gì, việc gì... miễn là có tiền”

Cô mệt mỏi kéo chăn lên quá đầu, từ trong chăn vọng ra giọng nói của cô

“Khuya rồi. Xin phép anh, tôi ngủ trước. Bao giờ anh ra khỏi phòng thì đóng cửa lại giúp tôi.”